

Svedočenje Mevludin Lupić

Mevludin Lupić dolazi iz Zvornika, iz porodice Lupića, iz koje je ubijeno petnaest muškaraca od 1. do 7. juna 1992. godine. Njegov otac Ramo, stric i braća od strica – svi su streljani u Gerinoj klanici u Karakaju, u Zvorniku. Upornošću i organizovanjem članova porodica da svedoče pred istražnim sudijom u Beogradu, Mevludin je direktno doprineo da Tužilaštvo za ratne zločine Srbije podigne optužnicu protiv ratnog predsednika opštine Zvornik i komandanta TO za ubistvo oko sedam stotina muškaraca, zarobljenih 1. juna 1992. godine u Bijelom potoku.

„Kada je završen sudski proces u Beogradu, kada sam u presudi vidio ime mog oca i potvrdu o njegovoj smrti, nadao sam se da će barem ta pravda nekako biti zadovoljena. Međutim, presude su bile katastrofalne. Čovjek koji je imao svu moć osuđen je na šest godina zatvora. Čovjek koji je komandovao Teritorijalnom odbranom i svim onim jedinicama koje su tamo bile, osuđen je na petnaest godina zatvora. Naše patnje ostaju sa nama, a možete nas saosjećanjem tješiti, i to nam treba...“

Mevludin Lupić je svedočio na Desetom forumu za tranzicionu pravdu.

Mevludin Lupić: „Dobar dan, ja sam Mevludin Lupić, dolazim iz Zvornika, iz Bosne i Hercegovine. Inače sam iz porodice iz koje je ubijeno 15 muškaraca od 1. do 7. juna 1992. godine. Moj otac Ramo, amidža i amidžići.

Tačno 25. maja 1992. godine, u selu u kojem sam ja živio i okolnim selima gdje je živilo većinsko muslimansko stanovništvo, opkoljeni smo, da bi u roku od dan, dva, tri svi bili protjerani u jedno selo, u Klisu, da bi odmah nakon te noći, dvije, bilo je negdje oko... sigurno 5.000 stanovnika, što žena, djece, muškaraca. 1. juna na Bijelom potoku, za nas crnom, bili su razdvojeni svi muškarci od 15 do 90 godina, od svojih porodica, svojih supruga, majki i ostalih, natovareni u kamione i odvezeni u Tehnički školski centar u Karakaju. Između ostalog, u tim kamionima je bio moj otac Ramo, moj amidža, amidžići, veći broj dalje familije, komšije, prijatelji, ukupno njih 668. Odmah u tom Tehničko školskom centru, naravno, ništa mi nismo znali šta se dešavalo do otvaranja sudskih procesa, oni su od 1. juna do 7. juna, pobijeni u Tehničkom školskom centru, njih približno oko dvije stotine što su prirodnom smrću stradali, paćeni na različite načine. Onda su prevezeni u Dom kulture u Pilici, takođe opština Zvornik, gdje su isto takou tom Domu kulture u Čelopeku mučeni, ubijani, da bi na kraju svirepo streljani u Gerinoj klanici u Karakaju kod Zvornika. Ovo što sam vam prenio, to se desilo u roku od tih nekih sedam dana, a sve to smo mi saznali mnogo kasno. U nadi smo živjeli da su živi, da će se pojaviti odnekud živi. I pisali smo... Lično sam pisao... Nema institucije koju nisam obišao da tražim informaciju šta se dešava, gdje su, i tako dalje. Kada je rat stao, nastala je potraga dalje; da li su živi. Pa su razne informacije, odnosno, dezinformacije kružile — nalaze se u Srbiji, ovdje,

ondje, dok se nije prva masovna grobnica otkopala, što u Pilici, što u Gerinoj klanici. Ja sam u tom periodu sa ostatkom svoje porodice živio u Tuzli, jer smo bili protjerani sa svojih ognjišta. Kad smo se 2001. godine vratili u svoje kuće, u selo kod Zvornika, onda počinje potraga za, ako ništa drugo, posmrtnim ostacima. A onda nekad, čini mi se 2005. godine, ne mogu se sjetiti baš datuma, dobili smo poziv iz Fonda za humanitarno pravo da, kao članovi porodica, prisustvujemo sudskom procesu, jer je podignuta nekakva optužnica, sad kažem „nekakva“ jer je tada ta optužnica bila, ja bih rekao, po mom nekom mišljenju, s obzirom na to da se nisam razumio ni u optužnice, nisam znao ni gdje idem u Beograd sa mojim komšijama, članovima porodica. Pozvani smo. Došli smo u Beograd. Taj sudski proces koji smo krenuli da pratimo bio je za ratne zločine počinjene u Domu kulture u Čelopeku, prema našim komšijama iz Diviča, a ne za stradanje 1. juna, tačnije Bijeli potok, Tehnički školski centar, Gerinu klaonicu ili Pilicu. Ali zahvaljujući ovom suđenju, iskoristiću priliku da zahvalim gospođi Kandić i Fondu za humanitarno pravo i svim saradnicima koji su podržali članove porodica, došlo je i do suđenja za zločin na Bijelom potoku i Gerinoj klaonici. Te iste 2005. godine, moj otac Ramo nađen je u jednoj od masovnih grobnica na planini Crni vrh kod Zvornika. U tom trenutku je sva moja nada za život, sve što sam ja zamišljao, što sam ja sanjao umrlo. Taj sudski proces nekako mi je otvorio oči. Nekako mi je... Onda, naravno, Nataša i saradnici njeni, pa i uvjeravanja tužilaca, sudija i svih onih da će jednog dana pravda doći za sve one... To me nekako ponukalo da dalje nastavim, da smognem snage da jednostavno krenem dalje, jer još nisam pronašao svoje rođake, to jest najbliže. Još uvijek tragamo za njihovim posmrtnim ostacima i dan danas. Ali ne mogu, nisam se pripremao za ovaj današnji govor. Ovo govorim iz duše i srca. Nekada, čini mi se prije jedno četiri godine, kada je završen sudski proces u Beogradu, kada sam u presudi video ime mog oca, i potvrdu o njegovoj smrti, nadao sam se da će barem ta pravda nekako biti zadovoljena. Međutim, presude su bile takve kakve jesu. S moje tačke gledišta, bile su katastrofalne. Čovjek koji je imao svu moć, osuđen je na šest godina zatvora. Čovjek koji je komandovao Teritorijalnom odbranom u to vrijeme i svim onim jedinicama koje su tamo bile, osuđen je na 15 godina zatvora. Ali ono što me i dan danas muči jeste državno Tužilaštvo Bosne i Hercegovine koje još nije otvorilo nijedan... nijednu optužnicu, nijedan slučaj nije pokrenulo, a uvjerali su nas prije tri, četiri godine riječima „Imamo sve spremno, sve ide, sve će to da bude. Biće zadovoljena pravda“. Biće ovako, biće onako. Ali do dan danas nijedna optužnica nije podignuta za ubistvo velikog broja ljudi. Ali ono što me hrabri i dalje, jeste onaj jučerašnji dan, jučerašnja Skupština. Ima nade što me hrabrite svi vi koji ste ovdje prisutni u ovoj sali, što ne želim da napustim, ne želim da napustim sve jer sebe sam posvetio ovom pitanju. Želim mir, želim da se pravda zadovolji, želim da jednog dana porodice žrtava dožive bar malu satisfakciju, da živimo i kažemo da je bar jednim dijelom pravda zadovoljena, da je istina izašla na vidjelo, da su zločinci kažnjeni. Međutim, nažalost, evo i ovih dana, jednostavno svi vidimo šta se dešava u Haškom tribunalu, tako da sve to ima svoje. Ali ipak mislim da ima snage, da možemo izdržati svi zajedno ako budemo nešto pojedinačno radili. Mislim da smo nemoćni, ali ono što me ohrabruje je da smo svi zajedno u ovom problemu i da se nadam da ćemo jednog dana sjediti i govoriti o onome da smo barem jednim dijelom zadovoljni. Naravno, naše patnje ostaju sa nama, a možete nas saosećanjem tješiti, i to nam treba... Toliko od mene. Hvala vam na strpljenju.“

